

СЛОВО ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

Нещодавно у житті 25 країн Європи сталася визначна подія – вступ до Європейського Союзу 10 держав: Естонії, Кіпру, Латвії, Литви, Мальти, Польщі, Словаччини, Словенії, Угорщини, Чехії. Рівно опівночі 1 травня 2004 р. набрала силу Угода про розширення. Населення ЄС збільшилося на 70 млн. громадян країн-нових членів і перевищило 450 млн. чоловік. Євросоюз стає найпотужнішим економічним об'єднанням і одним з найбільших недержавних утворень у світі. Обсяг його економіки залишає далеко позаду США. Народи всіх 25 держав очікують (і не безпідставно), що з розширенням ЄС з'являться і будуть реалізовані нові можливості соціального й економічного зростання.

Європейська сім'я зросла. Найперше і найщиріше відчуття від такої події у будь-якій родині – радість. Але за ейфорією постають прагматичні питання. Нині найголовніше з них, можливо, – що має бути зроблено для скорочення розриву у рівнях доходів громадян «старих» і «нових» членів ЄС. Разом із тим стає актуальною не менш важлива проблема – не втратити свого національного обличчя у Великому Союзі, не розчинитися в ньому. Історична пам'ять українців зберігає досвід «великого і могутнього Радянського Союзу», суттєвими причинами розпаду якого стала неспроможність досягнення саме такої мети. Хай же новий експеримент буде вдалим і створить для іншого світу взірець побудови дороги до щастя.

Нині на порядку денному для народів Європейського Союзу – побудова нових ефективних інститутів, включення нових членів союзу у процес виконання Лісабонських нормативів, проведення структурних реформ. У 2000 р. було прийнято рішення, що протягом 10 років Європа має зробити великий стрибок уперед в усьому, що стосується виробництва, технологій і робочих місць. Реформи, які були потрібні для цього, ще не проведені або здійснені лише наполовину. Хоча причини такої затримки, як вважає Голова Європейської Комісії Романо Проді, вже виявлені, все ж таки зовсім скоро настане 2005 рік. Його висновок сакраментальний для всіх країн ЄС: «Якщо ми й надалі не будемо в змозі інвестувати у дослідження і скорочувати фінансування на введення нових технологій, замість того, щоби збільшувати

їх, тоді ми ніколи не досягнемо своїх цілей». Для нас, українців, не менш доленосною є постановка і досягнення такої мети, для чого варто вивчати й застосовувати досвід свого нового сусіда.

Розширення Європейського Союзу – визначна подія і для України. Вона отримала нового сусіда – демократичного та заможного, який є хорошим взірцем для країн, що розвиваються. Українці сповна поділяють радість народів ЄС, адже з ними нас пов'язують і спільний материк, і спільна історія, і спільний менталітет. Багатозначно звучать слова президента Чехії Вацлава Клауса: «Ми вступаємо не в Європу, у якій ми були завжди, а в Європейський Союз».

Україна завжди була і є в Європі. У різні часи різні її територіальні частини разом з нинішніми державами-членами ЄС входили до інших держав, що були на теренах Європи: Польсько-Литовського князівства, Австро-Угорщини, Румунії, Чехословаччини, Радянського Союзу. І нині український народ чітко визначив свою стратегічну мету – вступ до Європейського Союзу. Ця мета багато до чого зобов'язує. Але перш за все – до мирного співіснування та економічного співробітництва.

Редакційна колегія журналу завжди приділяла велику увагу проблемі співпраці України та Європейського Союзу. Ми і надалі радо публікуватимемо статті, в яких розроблятимуться моделі й висуватимуться окремі пропозиції щодо розвитку взаємовигідних економічних зв'язків нашої країни з Євросоюзом.